

Wat zou Dolly doen?

Petra Vollinga bij Boekerij:

Het grote co-ouder doeboek

Hallo liefde

Het geheim van Eva (eerder verschenen als

Vandaag houden we het droog)

Zo goed als nieuw

Wat zou Dolly doen?

Petra Vollinga
Wat zou Dolly doen?

Drie vriendinnen op muzikale roadtrip om
hun grote idool te ontmoeten

ISBN 978-90-225-9268-7

ISBN 978-94-023-1636-0 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2021 Petra Vollinga en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor pap.
For bringing Dolly into my life.

DEEL 1

*'If you don't like the road you're walking,
start paving another one.'*

~ Dolly Parton ~

Gonny

‘Jullie lasagne hoeft alleen nog even in de magnetron!’ roept ze naar boven.

Stilte. Niet dat ze echt een antwoord had verwacht, maar je blijft er toch op hopen hè, als moeder. Dat die non-verbale, gamende, mobielverslaafde, behaarde mannen in haar huis éven hun kamerdeur open zouden doen om haar gedag te zeggen. Die lange slungels die zij, een mensenleven geleden, hoogstpersoonlijk op de wereld heeft gezet. Die knappe, meisjes-om-hun-vinger-windende fotomodellen. Dat ze heel even de moeite zouden nemen om een teken van leven te geven. *Lekker mam, bedankt voor het koken, veel plezier met zingen.*

Ze moet er zelf om lachen, zo onwaarschijnlijk is dat scenario. Ja hoor, Gon, tuurlijk. Hoofdschuddend doet ze haar lange jas aan. Waarschijnlijk merken ze niet eens dat ze weg is, komen ze straks naar beneden met van die witte draadloze oortjes in om te vragen wat ze gaan eten, terwijl ze tegelijkertijd allemaal dingen hardop zeggen die dan weer níet voor haar bedoeld zijn. Niet te volgen is het allemaal. Snel stopt ze haar hoed in een plastic zak, trekt haar laarzen over haar legging aan en pakt de autosleutels van het haakje.

‘Dag allemaal!’ probeert ze nog een keer. Niks.

Door de achterdeur ziet ze dat het rode lampje boven de deur van de schuur aan is, dus Albert wil niet gestoord worden. De schuur, die hij consequent ‘de studio’ blijft noemen, is zijn domein en als het lampje brandt, is hij foto’s aan het ont-

wikkelen. Of iets anders belangrijks aan het doen. Ze verdenkt hem ervan dat hij dat lampje altijd net tegen etenstijd aanzet. En als er afgewassen moet worden. Of gesnoeid. Of als ze op het punt staan om naar een verjaardag te gaan.

Jaren geleden is ze een keer zonder aankondiging naar binnen gelopen. Hoe ze het in haar hoofd haalde, had hij geroepen, kon ze niet zien dat hij bezig was? Maar toen had ze net te horen gekregen dat haar moeder was overleden, dus dan gold het niet, leek haar. Een beetje onhandig had hij haar omarmd, met van die klopjes op haar rug, die je mensen ook wel eens aan hun oude labrador ziet geven. 'Goh, Gon, gecondoleerd,' had hij gezegd. En daarna: 'Nou ja, ze was ook al best oud.' Voor de vorm had hij gevraagd of ze misschien een kopje thee wilde. Dankbaar had ze van ja geknikt en was ze gaan zitten in een van de afgedankte leren stoelen die van de woonkamer naar 'de studio' waren verhuisd. Op bezoek bij haar eigen man in de schuur.

De dag daarna had hij dat rode lampje gemonteerd.

Betteke

Laarzen, check. Hoed, check. Songteksten, check. Ze wéét dat ze alles heeft ingepakt, maar dubbelchecken geeft haar nou eenmaal rust. Ze trekt de tas uit de achterbak en drukt op de knop waarmee de klep van haar zwarte BMW automatisch dichtgaat. Terwijl ze zich naar de voordeur van de verbouwde hooisluur haast, richt ze haar autosleutel nonchalant, zonder te kijken, over haar schouder om hem op slot te doen. *Bliep, bliep*, hoort ze achter zich en dat geeft haar na al die jaren nog precies hetzelfde heerlijke gevoel van luxe dat ze kreeg op de eerste dag waarop ze ooit een splinternieuwe leaseauto mocht ophalen. De geur van het nieuwe leer, de glimmende lak, de gadgets die zo'n nieuw model heeft, fantastisch. Dit is al haar vierde inmiddels, maar de lol is er nog steeds niet vanaf.

Half rennend op haar hakken kijkt ze op haar horloge. Nog vijf minuten. Het past allemaal altijd maar net op woensdagavond. De repetitie begint om half acht, wat betekent dat ze zich enorm moet haasten om vanuit kantoor op tijd aan te komen. Onderweg eet ze iets van de benzinepomp, meestal een zak worteltjes en een zakje van die zure appelschijfjes, want met een volle maag wordt het niks. Haar collega's vragen al niet meer waar ze naartoe rent op woensdag, die weten dat ze koorrepetitie heeft. Wat voor soort koor het is, heeft ze er niet bij verteld en dat wil ze graag zo houden. Dat gaat niemand iets aan. Het is haar *guilty pleasure* en de beste uitlaatklep voor stress die er is. De ene na de andere advocaat in haar omge-

ving krijgt een burn-out, maar dat gaat haar niet gebeuren, daar is ze heilig van overtuigd.

In de hal is het al leeg, iedereen staat natuurlijk al in de grote ruimte. Zo snel als ze kan schopt ze haar nette schoenen uit in de 'kleedkamer', een hoek in de hal met twee kamerschermen. Ze wurmt zich uit haar strakke mantelpakje, graait naar haar ruitjesblouse en spijkerbroek. Laarzen aan, hoed op, songteksten mee en gaan. Terwijl ze de zware deur openduwet, trekt ze nog snel het elastiekje uit haar rode haar. Precies op tijd voor het eerste nummer schuift ze snel in haar rij en steekt ze haar duimen in haar broekzakken. Deze heeft ze geoeffend thuis. Ze haalt diep adem en uit volle borst gooit ze zich in het opwarmnummer. '9 to 5' van Dolly Parton. Dat verveelt nooit. Het gaat over vrouwen die op hun werk onderdrukt worden door hun baas. Maar die pikken dat niet langer.

Het is haar op het lijf geschreven.

Karlijn

‘Eentje om het af te leren.’ Ze zet drie glazen witte wijn op de houten plank die op een hooibaal ligt. Gonny en Betteke pakken er allebei gretig een op. Ze neemt zelf het laatste glas in haar hand en heft het omhoog.

‘Op Dolly,’ zegt ze. ‘Op Dolly,’ roepen de meiden in koor. Daar kan je op bouwen, die vrouwen. Woensdag is hun avond, al een jaar of twintig, en daar komt niks of niemand tussen. Ze heeft het allang opgegeven om het aan anderen uit te leggen: een countrykoor. Als mensen horen dat ze daar elke woensdagavond de longen uit haar lijf zingt en linedancet alsof haar leven ervan afhangt, beginnen ze altijd te lachen. Country? Vind je dat leuke muziek? Linedancen? Jij? Vier keer ja dus. Dit is de allerleukste hobby die er is. Of eigenlijk is het veel meer dan een hobby. Het is een manier van leven. Het is oer, zonder franje, het leven in optima forma. De teksten gaan over de liefde, meestal een die net stuk is, en over dromen dat het allemaal beter wordt. En laat zij daar nou toevallig heel erg van houden. Ze zit niet voor niks elke ochtend te mediteren voor een betere wereld.

Zoals elke woensdag kijkt ze tevreden om zich heen. Als mensen toch eens wisten wat zich hier allemaal verzamelt. Jong, oud, grijs, strak, man, vrouw, hetero, homo, soepel in de heupen, zo stijf als een plank. Er zitten politieagenten tussen, kappers, bankiers, kassières, huisvrouwen, huismannen, opa’s en oma’s. Die dikke man in de hoek heeft een tattooshop en

die chique dame in de rij bij de wc's is miljonair, heeft ze wel eens gehoord. Als de samenleving een laagstaart was, dan was dit de perfecte doorsnede van alle rangen en standen. Met als bindmiddel de liefde voor countrymuziek.

‘Hoe is het met Cedric?’ vraagt Gonny. ‘Zo heet hij toch?’

‘Dat was vorige week,’ zegt Karlijn. ‘Deze week is het Marcello.’ Ze spreekt die laatste naam opzettelijk uit met een vet Italiaans accent. Ze weet dat Gonny smult van haar verhalen. Die zit zelf al honderd jaar aan dezelfde man vast, maar daar moet Karlijn echt niet aan denken. Hoe hou je dat in godsnaam leuk en spannend? Dat kan toch helemaal niet? Gonny gaat er eens lekker voor zitten en Karlijn geeft haar waar voor haar geld.

‘Marcello is kok in een Italiaans restaurant. Hoe kan het ook anders? Ik was daar aan het eten met mijn yogagroepje, toen hij naar me stond te knipogen van achter zijn pizzadeegballen. Dus ik heb mijn nummer op een bierviltje geschreven en dat aan hem gegeven, vlak voordat ik wegging. Nou, die liet er geen gras over groeien, dat kan ik je wel vertellen.’

‘Belde hij je de volgende dag al?’ vraagt Gonny.

‘De volgende dag? Kind, ik had al een hele rits appjes binnen voordat ik goed en wel de deur uit was daar. En dat is niet meer gestopt. Dus binnenkort spreken we af voor een dolce nacht.’

‘Doe je wel een beetje voorzichtig?’ zegt Betteke een beetje streng. ‘Je weet niet wat voor idioot je binnenhaalt, hè.’

‘Ja mam,’ zegt Karlijn. ‘Ik zal hem voortaan eerst vragen naar z'n cv.’ Maar ze weet dat het niet nodig is. Ze heeft een feilloos gevoel voor de goedheid van mensen en haar intuïtie heeft haar nog nooit in de steek gelaten. Marcello appt lieve dingen.

Een beetje té lief zelfs, naar haar smaak.

Gonny

Een studentenhuis is er niks bij. Vieze borden met resten lasagne staan kriskras op de salontafel voor de tv. Die keihard aanstaat, zonder dat er iemand naar kijkt. Ze telt zo op het eerste gezicht zes lege bierflesjes, waarvan er eentje is omgevalen. Zes? Sinds wanneer drinken die jongens drie biertjes bij het eten op een doordeweekse dag? Of zou Albert vrolijk hebben meegedaan? Dan nog. Overal staan stinkende gympen, de bank is bezaaid met stukken krant en in de hoek ligt een smerige voetbal. De gordijnen zijn allemaal dicht, het ruikt muf en op de tv na brandt er geen licht in de woonkamer. Gezellig.

Gonny kan wel janken. Voor wie doet ze het eigenlijk allemaal, het huis mooi maken, poetsen, verse bloemen neerzetten? Niet voor deze drie holbewoners, zo veel is wel duidelijk.

Ze loopt naar het raam en trekt het gordijn een stukje open. Boven de deur van het tuinhuisje brandt de rode lamp. ‘Nou, wees maar niet bang hoor,’ zegt ze schamper. ‘Jij bent wel de laatste die ik nu zou willen storen.’

Met haar jas nog aan zucht ze eens diep, om daarna aan de opruimronde te beginnen. Tussen duim en wijsvinger pakt ze met een vies gezicht een van de zwarte All Stars op om hem in de gang te zetten, als ze zichzelf ineens ziet lopen. Zij. Gonny. Die niks liever wilde dan moeder worden. Zij zou de leukste kinderen van de planeet krijgen en ze samen met Albert opvoeden tot charmante, slimme, attente volwassenen. Ze zouden avonden lang om de tafel zitten en vol passie discussies

over het leven voeren. Hun vrienden en vriendinnen zouden hier altijd welkom zijn en ‘wat een leuke moeder hebben jullie’ tegen haar jongens zeggen. Van blozende baby’s, naar schattige peuters, naar vrolijke kleuters, naar lieve, ondeugende kinderen, naar vlotte, gezellige pubers zouden ze gaan. Ze zouden weten dat ze altijd alles tegen haar konden zeggen en voor alles bij haar terecht konden. De ideale moeder zou ze worden, zodat ze later met veel plezier zouden terugkijken op een enorm gelukkige jeugd.

Daar staat ze dan. Een te dikke vrouw van middelbare leeftijd, met kort, praktisch haar en een cowboyhoed op. Midden in een woonkamer waarin zojuist een bermbom is ontploft, in een huis met drie kerels van wie ze geen idee heeft wat ze bezighoudt. Waar dromen ze van? Wat vinden ze leuk? Wat vinden ze niet leuk? Waar ligt hun passie? Geen flauw idee.

Ter plekke laat ze de gymschoen vallen. Ze zoeken het maar uit. In de gang trekt ze haar laarzen uit, hangt haar jas aan de kapstok en bergt haar hoed voorzichtig op in de kast. Zij gaat lekker naar bed met een goed boek.

Betteke

Wekker. Opstaan. Douche aan. Koffiezetten. Onder de douche gaan staan. Koffie opdrinken. Nog meer koffie zetten. Aankleden, opmaken, tandenpoetsen, haar in een knot. Tas pakken en met de tweede kop koffie de auto in. Radio aan. Met verstand op nul in de file staan. Zo zien haar ochtenden eruit en tegen de tijd dat ze bij de rechtbank aankomt, begint ze uiteindelijk een beetje wakker te worden.

Betteke snapt precies waar de term ‘automatische piloot’ vandaan komt. Als ze die niet had, kwam ze nergens. Ze is nou eenmaal een avondmens, altijd al geweest. Als ze de verhalen van haar ouders mag geloven, was ze als klein kind al ’s avonds niet in en ’s ochtends niet uit slaap te krijgen. En dat is nog steeds zo. Het is dat scholen en bedrijven op onzalige uren beginnen, anders zou ze van 02.00 tot 10.00 uur slapen. Dat is haar ideale bioritme, weet ze nog van vakanties die ze zichzelf heel lang geleden nog gunde.

Helaas, de rechtbank wacht niet en haar eerste cliënt van vandaag staat al om 08.00 uur op de rol. Winkeldiefstal. Kansloos geval, want de verdachte is al drie keer eerder opgepakt en ook weer vrijgelaten. Ze heeft met hem te doen: dakloze Kees. In zijn dossier las ze wat hij heeft meegenomen uit de supermarkt. Een tube tandpasta, een deodorantroller en een pot pindakaas. Dus je hebt helemaal niks, slaapt op straat, maar wilt toch nog een beetje lekker ruiken. Daar kan ze eigenlijk alleen maar respect voor hebben. Maar goed, stelen

mag natuurlijk niet en de eigenaar van de supermarkt was het zat. Hij zit op een centrale plek in de stad en de daklozenge-meenschap weet hem te vinden. Kees moet dus dienen als afschrikwekkend voorbeeld voor de rest, vermoedt ze.

Zodra ze de parkeerplaats oprijdt, ziet ze hem al staan. Hij heeft zijn best gedaan om er een beetje netjes uit te zien, maar alles aan hem schreeuwt 'dakloos'. De te grote broek met vlekken en een groot gat bij zijn knie. De verwaarloosde baard. Zijn kromme houding en het plastic tasje in zijn rechterhand. Daar zitten waarschijnlijk al zijn bezittingen in.

'Aangenaam. Betteke,' stelt ze zich aan hem voor en ze geeft hem een hand, die hij verlegen aanpakt.

'Ik ben Kees,' zegt hij. 'Ga jij me helpen vandaag?'

'Ik ga mijn best doen, Kees. Maar ik beloof niks. We krijgen edelachtbare Van Woerkom en die is streng, ben ik bang.'

Hij zakt nog iets verder in elkaar. Ze weet dat ze zich niet te veel moet verplaatsen in haar cliënten. Dat komt haar werk niet ten goede. Maar wat heeft het leven je voor klappen gegeven als je hier terecht komt? Een volwassen man die als een schoolkind bij de rechter moet komen, omdat hij z'n tanden wilde poetsen.

'Kom maar mee,' zegt ze kordaat. 'We gaan eens kijken wat we voor je kunnen doen.'

Achter elkaar lopen ze door de draaideur, melden zich bij de balie en mogen dan de roltrap op naar boven, waar de zalen zijn.

'Koffie?' vraagt ze. Kees knikt dankbaar.

Als ze allebei een plastic bekertje in hun hand hebben en voor zaal 6 op de klapstoeltjes zitten te wachten, begint Kees te praten.

'Ooit was ik niet zo, hè?' zegt hij zachtjes. 'Ik had alles. Maar ik ben alles ook weer kwijtgeraakt. Een lieve vrouw, een goeie baan, twee dochters. Allemaal door de drank. Had ik nooit aan moeten beginnen.'

‘Kan je vandaag nog mee stoppen,’ zegt Betteke nuchter.

Kees schudt zijn hoofd. ‘Ik weet het. Ik heb het al zo vaak geprobeerd. Maar het is sterker dan ikzelf. En dan denk ik, voor wie zou ik nu nog stoppen? Er zit letterlijk helemaal niemand meer op mij te wachten.’

‘Wat dacht je van voor jezelf?’ Betteke voelt irritatie opkomen. Als ze ergens een hekel aan heeft, is het wel slachtoffergedrag. Neem je leven gewoon in eigen hand, iemand anders doet het niet voor je.

‘Aanvang van de zaak Openbaar Ministerie tegen de heer Van Dalen,’ roept de bode. Dat zijn zij.

Ze ziet de pijn op Kees’ gezicht als hij opstaat. Hij is stijf en stram. Waarschijnlijk van weer een nacht onder een krant op een hard houten bankje.

Makkelijk lullen heeft zij, net uit haar Auping. Dat beseft ze zelf ook wel.

Karlijn

‘Namasté,’ klinkt het tevreden uit twintig monden.

Karlijn doet voorzichtig haar ogen open. De yogazaal is halfdonker, zodat ze zich allemaal goed konden ontspannen na de pittige Vinyasa Extreme Flow-les. Het was weer fantastisch. De oefeningen, het tempo, haar hele lijf moest meedoen. Wie denkt dat yoga een serie slappe oefeningen is, waar je vooral zwevend doorheen gaat, is nog nooit op haar school geweest. De leraren hier maken er een show van. De houdingen zijn zwaar, je gaat er echt van zweten en ze gaan naadloos in elkaar over. Tussendoor strooien ze met wijsheden en zinnen waar je echt even over na moet denken. Wat voel je nu? Waarom moet het altijd beter en meer, meer, meer terwijl iedereen weet dat je daar uiteindelijk niet gelukkiger van wordt? Waar ben je dankbaar voor? Dat soort dingen. Na de flow dimmen ze de lichten en ga je op je rug op je matje liggen, onder een deken, als een soort zeester met je handen open naar het plafond gericht. En dan voel je overgave. Aan jezelf, aan het leven dat je leidt, met liefde voor degene aan wie je je *practice* aan het begin van de les hebt opgedragen.

Zij heeft die van haar, zoals altijd, opgedragen aan Sammie. Haar mini-me met knalblauwe ogen, blonde krulletjes, op haar roze fietsje. Ze ziet haar dochter na al die jaren nog steeds zo glashelder voor zich, dat ze haar in die halfdonkere yogazaal bijna kan aanraken. Het allerscherpste verdriet heeft inmiddels plaatsgemaakt voor een eeuwigdurend gemis. Alsof

ze die dag letterlijk een stuk van zichzelf is kwijtgeraakt. Een stuk dat ze nooit meer terugkrijgt, maar dat hier aan het einde van de yogales in ieder geval wordt opgevuld met allesomvattende moederliefde. Onvoorwaardelijke, pure, onversneden liefde, waarvan ze hoopt dat Sammie die voelt, waar ze nu ook is.

Het grote licht gaat aan. Snel veegt ze een traan uit haar ooghoek en zet ze haar met-mij-gaat-alles-goed-masker op. Dat heeft haar tot nu toe door het leven gesleept, ze zou niet weten hoe ze het zonder zou moeten doen.

‘Koppie thee iemand?’ vraagt ze net iets te opgewekt bij de thermoskannen. Ze deelt een paar koppen uit, lacht naar de andere yogi’s en vraagt wat voor plannen ze hebben voor vanavond.

‘Lekker op de bank netflixen met mijn vriend,’ zegt het meisje rechts van haar.

‘Mijn vrouw is jarig,’ zegt de man links van haar. ‘Dus we gaan uit eten.’

‘Wij gaan naar een feest in de Oude Fabriek. Wil je mee?’ vraagt de jongen achter de balie. Godzijdank. Als ze ergens ongelukkig van wordt, is het wel een avond alleen op de bank. Dankbaar knikt ze naar hem.

‘De vraag stellen is hem beantwoorden,’ zegt ze grijnzend. ‘Hoe laat wil je me waar hebben?’

Een paar uur later zit ze opgedoft op de fiets. Het kan haar niet schelen dat ze overal altijd de oudste is. Als je daar zelf geen probleem van maakt, hebben jonge mensen daar ook geen problemen mee, heeft ze gemerkt. Het gaat allemaal om je instelling. En zij zorgt er gewoon voor dat ze altijd vrolijk is, in voor alles, met hippe kleren aan en een grote rode bloem in haar blonde krullen. Ze staat als eerste op de dansvloer en komt er als laatste weer af. Tenzij ze een leuk ‘hapje’ heeft ge-

vonden, dat haar mee naar zijn huis neemt. Nooit naar haar eigen huis, dat vindt ze veel te intiem. Het moet wel leuk blijven. En 'leuk' is bij voorkeur eenmalig en niet te ingewikkeld allemaal. Zo houdt ze zich staande. Niet te veel nadenken. Want als ze dat gaat doen, zakt ze onder water en komt ze nooit meer boven.

'Hé Karlijn! Wat zie je er weer fantastisch uit,' zegt uitsmijter Walter.

'Dank je, pop. Jij mag er ook wezen.'

Zij geeft hem haar breedste lach en hij haar een vette knip-oog. Dat doen ze al jaren zo en hoewel ze verder niks van elkaar weten, voelt het toch heel vertrouwd. Hij bij de deur, zij op de dansvloer. Ze weet zeker dat haar niks zal gebeuren zolang Walter daar staat.

Nou ja, niks wat ze niet wil in ieder geval.

Gonny

'Oh, you don't love me, you don't love me. You place everything above me. Like a fool, I'm holdin' on to you. You don't want me, you don't want me. You just hurt and disappoint me. Like a fool, I'm holding on to, ooh, ooh. Like a fool, I'm holding on to you.'

Ze zingt zo hard als ze kan mee, terwijl ze verwoed staat te stofzuigen. Natuurlijk heeft niemand de zwijnenstal van gisteravond opgeruimd en hoe hard ze ook haar best heeft gedaan om het de hele dag te laten liggen, nu kan ze er zelf niet meer tegen. Ze lijkt wel gek. Waarom doet ze dit nog? *Omdat dit je gezin is, Gon*, hoort ze haar moeder praten. *Omdat je bent getrouwd in voor- en tegenspoed. En omdat je kinderen hebt.* Ze kan het zich ook gewoon niet voorstellen, een leven zonder Albert en de jongens. Wat zou ze dan in vredesnaam moeten doen? Hoe zou ze haar geld moeten verdienen? Ze heeft al zo lang geen betaald werk meer. Een keuze waar ze altijd volledig achter heeft gestaan, maar die misschien toch niet zo handig was. Toen ze zwanger was, hebben ze het samen zo besloten, Albert en zij. Hij was net aan het opklimmen in het IT-bedrijf waar hij werkte en zij had gewoon heel veel zin in het moederschap. Perfecte verdeling, vonden ze allebei. En dat mensen daar wat van vonden, ach, daar heeft ze altijd haar schouders over opgehaald. Zij was een thuisblijfmoeder en een verdomd goeie ook. Ze is klassenmoeder geweest toen de jongens op de basisschool zaten, heeft geholpen met handwerklessen en zich helemaal suf gekookt voor kerstdiners en

verjaardagsfeestjes. Alle kinderen uit de buurt wilden altijd bij haar thuis spelen, omdat daar tenminste iemand was om koekjes mee te bakken. Nee, ze heeft andere moeders, die racend op hoge hakken aan kwamen rennen om hun kind nét te laat van de peuterspeelzaal of naschoolse opvang te halen, nooit benijd. Het gevolg is wel dat ze nu dus niet voor zichzelf kan zorgen. Niet financieel althans. *Like a fool, I'm holding on to you.* Zeg dat wel, Dolly.

Ze zet de stofzuiger op zijn plek in de gangkast en haar ogen blijven hangen bij de fotowand, die ze zo zorgvuldig heeft samengesteld. Wel vijftig lijstjes hangen er, in alle soorten en maten, met hun leven vastgelegd in vogelvlucht. De trouwdag op links. God, wat was ze daar nog slank. Ze gaat heel dicht bij de foto staan en kijkt eens goed naar hun gezichten. Naar hun ogen. Ze zien er oprecht blij en gelukkig uit. Waren ze ook echt. Twee broekies nog, ziet ze, met hun hele leven nog voor zich. Wat vonden ze zichzelf al volwassen, en al waren ze de allereersten van hun vriendengroep die gingen trouwen, voor haar en Albert voelde dat gewoon goed. Ze wist al heel snel na hun eerste date dat ze de rest van haar leven bij hem zou blijven. Hij had een innerlijke rust over zich waar ze zich met volle teugen aan laafde. Als zij iets níét had, was het wel zelfvertrouwen en hij had genoeg voor twee, zo leek het. Hij heeft het echt geprobeerd, die eerste jaren, om haar te helpen meer zelfvertrouwen te krijgen. Door haar te stimuleren om nieuwe dingen te doen en haar aan te moedigen als ze iets deed wat buiten haar comfortzone lag. Zoals daar, een paar lijstjes verderop. Hun eerste skivakantie. Man, man, man, doodsangsten heeft ze uitgestaan op die dingen. Het sneeuwde, ze zag niks en Albert was ervan overtuigd dat ze een bepaalde piste prima aankon. Het kwam er uiteindelijk op neer dat ze die klotedingen heeft uitgetrokken en op haar kont naar beneden is gegleden. In de kroeg onder aan de piste zei hij dat hij zo trots op